

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Велики Преслав, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, I СЪСТАВ, НО, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дияна Д. Петрова

при участието на секретаря Женья С. Проданова
като разгледа докладваното от Дияна Д. Петрова Административно
наказателно дело № 20223610200034 по описа за 2022 година

Производство по чл. 59 и сл. от ЗАНН, образувано въз основа на жалба от Б. Р. С. с ЕГН *****, с постоянен адрес в с.***, общ.***, ул.“****”, срещу Наказателно постановление №21-0323-000318/08.06.2021 г., издадено от Началника на РУ - Велики Преслав към ОД на МВР-гр.Шумен с което за нарушение по чл. 103 от ЗДвП, на осн. чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП му е наложена административно наказание „Глоба“ в размер на 150.00 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 4 месеца.

В жалбата се съдържат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното пред настоящия съд наказателно постановление, с аргумент за неяснота и неопределеност на описаното в същото и респ.в АУАН нарушение по см.на чл.103 от ЗДвП. Сочи се, че АНО е определил две нарушени алтернативно изпълнителни деяния, което се явява съществено процесуално нарушение и води до порочност на НП и основание за неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата. В хода и по реда на съдебните прения се релевират и допълнителни доводи, че полицейският органът, който е посочено, че е подал сигнал за спиране, неясен за водача на МПС и на място с което е създавал опасност за останалите участници в движението, се явява некомпетентен, с оглед и липсата на извършено нарушение по ЗДвП.

Въззиваемата страна не се представлява в съдебно заседание, в придружителното писмо на основание чл.60 от ЗАНН, излага становище, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, не са допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон и моли съда същото да бъде потвърдено.

Съдът, като обсъди материалите по приложената административнонаказателна преписка и събраните по нея, и в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства, прецени ги поотделно и в тяхната съвкупност, установи от фактическа страна следното:

На 05.05.2021 г. св. Ж.Ж. - полицейски инспектор в РУ Велики Преслав, ПУ-гр.Смядово, заедно с колегата си Ж. били изпратени по сигнал за извършено от жалбоподателя - Б. С. отвлечение на св.Ю.Х., на изхода на с.Златар, като позиционирали служебния си автомобил на бензиностанция „Бенита“ - до източния ѝ портал откъм гр.Смядово. Докато изчаквали преминаването на МПС-то с което се придвижвал по техни данни извършителя, забелязали автомобила, който идвал от ул.“Любен Каравелов“ и завил вляво, по посока към с.Златар по улицата където била бензиностанцията и съотв.униформените полицейски служители. Полицейските служители в този момент се намирали извън служебния автомобил. В автомобила, управляван от жалбоподателя била и св.Х.. Св.Ж. подал на водача, когото разпознал именно като жалбоподателя сигнал с ръка - да спре, но същия не спрял, а продължил по пътя към с.Златар. Полицейските служители отишли и изчакали С. пред дома му в с.***, като преди това се свързали с него по мобилния му телефон с цел да го уведомят да отиде при тях, както и станало. Установило се, че отвлечение не е било извършено, като за неспирането му при подадения сигнал с ръка била изготвена Докладна записка въз основа на която на 14.05.2021 г. св.Т.И. съставил АУАН на жалбоподателя, за това че същият на посочената дата, около 15.06 ч. в гр.Смядово, по ул.“Преслав“ в посока с.Златар, управлявал лек автомобил „Опел Корса“ с рег.№ В 9924 ВР, собственост на Р. С. Х. от с.*** с ЕГН *****, като при подаден сигнал за спиране от контролен орган, като сигналът е подаден с ръка, не спира навдясно на платното за движение на посоченото от представителя на службата за контрол на посоченото място и продължава движението си по посока с.Златар. В актът било обективизирано и липса на възражение от страна на санкционираното за извършено нарушение по чл.103 от ЗДвП лице. Актът бил съставен в присъствието на св.Ж.. Въз основа акта било издадено и обжалваното пред настоящия съд НП, издалият го орган на което, изцяло възприел посочената в съставения акт фактическа обстановка и правна квалификация, като на жалбоподателя, на осн. чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП му била наложена административно наказание „Глоба“ в размер на 150.00 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 4 месеца за нарушение по чл.103 от ЗДвП.

Показанията на разпитания по делото свидетел полицейски служител са логични и безпротиворечиви, и кореспондират с приложените по делото писмени доказателства, поради което съдът им дава пълна вяра. Противоречието в обстоятелствата, че полицейския служител заявява, че е подаден сигнал със стоп – палка, а не с ръка се дължи на изминалия продължителен период от време от датата на деянието и до момента на даване на показанията и съдът приема за установено обстоятелството че е подаден сигнал за спиране с ръка, от писменото доказателство-докладна записка, изготвена непосредствено след случилото се, което кореспондира и с показанията на св.О. Приобщените по реда на чл.84 от ЗАНН вр. с чл.281, ал.1, т.3 от НПК, показания на св.Ю.О., съдът кредитира, освен в частта им, в която посочва че според нея водача на лекия автомобил не е видял подадения

сигнал, същите в кредитираната им част са непротиворечиви и логични и няма индиция за тяхната заинтересованост. В некредитираната част показанията на свидетелката противоречат на показанията на св.Ж., както и на писмените доказателства.

При така установените фактически положения, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, спрямо което е издадено атакуваното НП, и в установения от закона седмодневен срок от връчването на НП (съгласно входящия номер в деловодството на административнонаказващия орган).

Относно основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА. В тази насока, съдът взе предвид следното:

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на административно наказателно-процесуалните правила и неправилно е приложен материалния закон.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи по смисъла на чл.189 от ЗДвП съгласно Заповед №8121з-515/14.05.2018 г., изд. от Министъра на ВР. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Описаното нарушение, противно на изтъкнатите възражения е по начин индивидуализиращ същото и позволяващ на наказаното лице да разбере, за какво конкретно нарушение е санкциониран и както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП са намерили отражение приетите за осъществили се от страна на административнонаказващия орган обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, а така също и конкретната законова разпоредба, под които са субсумирани фактите, установени от административнонаказващия орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната отговорност на нарушителя.

Безспорно е установено, че на посочените в АУАН и НП време и място жалбоподателя е управлявал процесното МПС, че е подаден сигнал за спиране от полицейския служител с ръка и че жалбоподателя не е спрял МПС-то.

Спорно е обстоятелството дали жалбоподателя е възприел подадения сигнал. Настоящият състав счита, че от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства се установи по безспорен начин, че нарушителя е възприел подадения за спиране сигнал, но поради афекта, който е изпитвал към този момент, поради възникналия между него и св.О. скандал е подценил ситуацията и не е спрял управлявания от него автомобил. В показанията си св.О. се опитва да оправдае нарушителя, като заявява, че според нея той не е видял подадения сигнал, което не се подкрепя от останалите доказателства по делото.

Съдът намира, че в АУАН и в НП е допуснато нарушение на материалния закон, който е приложен неправилно. В тази връзка, счита за основателно направеното от защитата възражение в този смисъл.

От приобщените в хода на производството гласни и писмени

доказателства, безспорно се установява, че полицейският служител, подал сигнала, не е извършвал проверка за спазване правилата за движение по пътищата и неговото разпореждане не е било във връзка с данни относно нарушаване на същия. Поради което не попада в категорията лица по чл. 165, ал. 2, т. 1 от ЗДвП имащи правомощия във връзка със спазването на правилата за движението по пътищата от участниците в движението и същият няма качеството на контролен орган по ЗДвП, съгласно санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за да може да упражнява правомощия по чл. 103 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, обосновава налагането на санкцията, предвидена в същата, на лице, което "откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението". В случая полицейските органи са осъществявали дейност, с оглед правомощията си по ЗМВР и възложената им задача, която е била свързана с проверка на получените данни касаещи извършено престъпление по НК. Полицейският служител подал сигнала, като полицейски орган, съгласно чл. 64 от ЗМВР, има право да издава разпореждания, като са регламентирани предпоставките, формата, реквизитите, правните последици и реда за обжалването им. В ал. 2, пр. 2-ро е предвидена възможността за отправяне на устно разпореждане или с конклюдентни действия. Ал. 4 предвижда, че всяко разпореждане на полицейски орган е задължително, освен тези, които застрашават живота или здравето на адресата му. В настоящият случай от установената фактическа обстановка се установи, че отправеното към жалбоподателя разпореждане е било за спиране на управляваното МПС, обективизирано, чрез подаване на сигнал с ръка, независимо, че представлява нареждане за незабавно преустановяване на движението на МПС е извършено единствено с цел извършване на полицейска проверка свързана с получения сигнал за отвлечане. Разпореждането е направено в изпълнение на функциите на полицейски служител, който е бил на посоченото място с колегата си със задача да спрат лицето за които са имали данни, че е извършил отвлечане и че се предвижда именно към с.Златар и да извършат съотв.проверка, предвид конкретната им задача и с оглед данните за извършено от същия престъпление. Разпореждането за спиране не е изпълнено от неговия адресат и чрез бездействието си жалбоподателя е осъществил изпълнителното деяние на нарушение по чл. 64, ал. 4, вр.ал.2, вр.ал.1 от ЗМВР, а не по чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, тъй като цитираната разпоредба визира отказ за изпълнение на нареждане на органите за контрол и регулиране на движението, каквато посочените служители не са. Правомощията на органите за контрол по ЗДвП и на полицейските органи по ЗМВР са различни. По ЗДвП органите за контрол осъществяват контрол за спазване правилата за движение по пътищата. Правомощията на полицейските органи са уредени в глава Пета, раздел I Правомощия на полицейските органи, чл. 61 и сл. от ЗМВР. По делото по безспорен и категоричен начин е установено че лицето като не е изпълнило разпореждане на полицейски орган и осуетило извършването на проверка е попретило противозаконно на орган на МВР да изпълнява функциите си. В конкретния случай, отправения до жалбоподателя сигнал с ръка, безспорно представлява ясно и разбираемо разпореждане по чл. 64, ал. 2 от ЗМВР, за неизпълнението на което на лицето е следвало да бъде наложена санкцията по чл. 257, ал.1 от ЗМВР. Предвид, че квалификацията на извършеното от жалбоподателя нарушение е за по-тежко такова, съдът няма

правна възможност да измени обжалваното НП, арг. от чл.63, ал.7 от ЗАНН. С оглед гореизложеното, съдът счита, че процесното Наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло.

Съдът като съобрази изхода на спора, счита че не следва да се присъждат разноски в полза на въззиваемата страна. Жалбоподателят чрез пълномощника не е направил искане за присъждане на разноски, извън предходното разглеждане на делото и предвид изхода на спора, следва да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя такива в размер на 200.00 лв.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №21-0323-000318/08.06.2021 г., издадено от Началника на РУ - Велики Преслав към ОД на МВР-гр.Шумен, с което на Б. Р. С. с ЕГН *****, с адрес в с.***, общ.***, ул.“***” за нарушение по чл. 103 от ЗДвП, на осн. чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 150.00 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 4 месеца.

ОСЪЖДА Областна Дирекция на МВР-Шумен със седалище и адрес на управление гр.Шумен, ул.“Сан Стефано“№2 ДА ЗАПЛАТИ на Б. Р. С. с ЕГН *****, сумата от 200,00 /двеста/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред Районен съд - Велики Преслав.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с жалба пред Административен съд гр. Шумен по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, на касационните основания, предвидени в НПК.

Съдия при Районен съд – Велики Преслав: _____